

Přílohy

Rozhovor s Radomírem Novákem, editorem sportovní redakce České tiskové kanceláře

E-mailem, 18. dubna 2018

Nejprve bych vás poprosil o názor na sportovní žurnalistiku v České republice jako celek. Jak se podle vás vyvinula během posledních let?

Bohužel k horšímu. Tendencí je bulvarizace, psaní o marginálních tématech. Spojeno je to i se snahou webů zaujmout titulkem, na který si kdekdo klikne a pak se diví, že zpráva či článek je vlastně o něčem trochu jiném. V neposlední řadě lze vysledovat i snahu provázat sport s ekonomikou, přibývá tudíž zpráv typu vyšší prémie za start v Lize mistrů (navíc např. s titulkem nikoli Plzeň má blízko k titulu, ale Plzeň má blízko k pohádkovým milionům), žebříčky nejbohatších sportovců, marketingový potenciál olympijských vítězů. To mi trochu připomíná někdejší snahu provázat sport s politikou, například když sportovci museli v médiích sami odsoudit neúčast na OH 1984. A ani to vlastně úplně nezmizelo, viz např. letošní anketa, koho budou volit sportovci v prezidentských volbách.

Souvisí s tím i určitá prestiž povolání sportovního novináře. V počátcích byla jeho role trochu snižována ve smyslu, že jde o nenáročnou žurnalistiku atd. Změnil se podle vás náhled veřejnosti a třeba i kolegů z jiných odvětví na sportovní žurnalistiku?

Nemyslím si. Sport je nadále na posledních stránkách a v závěru zpravodajských relací, jen velký úspěch či velká aféra ho vytáhne dopředu, v novinách se málokdy objeví sportovní téma na komentářových stránkách. Náhled veřejnosti i kolegů podle mne zůstal stejný. A ani televizi Nova se nepodařilo ze svých sportovních redaktorů udělat mediální hvězdy jen čistě pomocí sportu, musela jim pomoci jinak.

Co podle vás české (sportovní) žurnalistice nejvíce chybí v porovnání se zahraniční?

Nadhled. Z řady zpráv je zřetelné, kdo komu fandí. A zdaleka nejde jen o fotbalovou ligu.

Po bloku zápasů v každém kole českých lig menších sportů (basketbal, florbal, házená, volejbal atd.) vycházejí v agenturním servisu výsledky, u některých soutěží i další statistiky. Po většině z nich pak také souhrnné zprávy přibližující průběh a zajímavosti některých

utkáni. Co je zásadní při rozhodování o tvorbě těchto zpráv? Nevychází totiž úplně v každý hrací den.

- a) čas na tvorbu zprávy (většinou se na dva odstavce najde, ale občas při větším formulu lze zprávy tohoto typu opomenout)
- b) zajímavost pro čtenáře (obecně vzato když o něco jde - zápas týmů ze špičky tabulky apod., zajímavé situace v utkání samém, např. pět odvrácených mečbolů)
- c) podklady (tedy co lze o utkání zjistit – mohu napsat, že mužstvo A porazilo B 30:20 a co to znamená v tabulce. Anebo, pokud např. z webů či jiných zdrojů získám více informací o průběhu zápasu či třeba hlasy trenérů, tvoří se zpráva mnohem lépe a výsledek je „barvitější“)

Například florbalové ligy pokrývá jeden redaktor, zatímco basketbalové či házenkářské jsou na vás, editorech. Z jakého důvodu je zrovna u těchto sportů rozdíl v personálním obsazení?

Florbal je pro onoho redaktora dlouholetá srdeční záležitost. Ví, že pokud zprávu nenapíše sám, zařadila by se do kategorie „zbytných“ (viz výše). Obecně vzato, protože redaktori pokrývající tyto sporty mají samozřejmě na starosti i jiné, „větší“ sporty, nechávají po většinu sezony tyto soutěže na směně a starají se víceméně až o finálové série a reprezentaci.

Proč nevycházejí (alespoň) o těch nejzajímavějších zápasech daného kola samostatné zprávy, jako například v hokeji či fotbale? Je důvodem personální limit, nebo nezáměr odběratelů?

V tomto ohledu prošla produkce ČTK za poslední roky poměrně bouřlivým vývojem, počínajícím samostatnou zprávou z každého zápasu (byť v několika větách) + bohatší statistikou než dnes + shrnutím a konče dnešní podobou. Vysvětlení je nasnadě – mediální ohlas nebyl ani zdaleka odpovídající vynaložené práci. Hodně nám v tomto směru uvolnilo ruce i zavedení výsledkového servisu (DATA) v roce 2009, do té doby musela každá zpráva – i z jednotlivého zápasu, např. dohrávky kola – splňovat formální náležitosti s titulkem, domicilem apod.

Obecně, máte zpětnou vazbu od odběratelů v tom smyslu, o co mají větší/menší zájem? Snažíte se o případné inovace agenturního servisu i v návaznosti na žádosti odběratelů?

S redakcemi jedná vedoucí sportu, nejsou to pravidelné hovory, ale určitou zpětnou vazbu díky nim máme. Další se dá jednoduše vysledovat přímo v novinách či na webech. Podle toho pak můžeme upravit například právě objem zpravodajství z daných sportů apod. Inovace se samozřejmě odvíjejí i od novinek v celé ČTK, jednou z nejnovějších je například nabídka videostreamů.

Co se týče větších mezinárodních akcí jako jsou světové či evropské šampionáty, někdy na místě konání redaktor ČTK je a jindy ne. Proč například chyběl na volejbalovém ME mužů v Polsku, když na něm česká reprezentace nechyběla? A je to jediný důvod, proč zpravodajství z něj nebylo tak vydatné, jako například v případě MS florbalistek v Bratislavě, kde naopak redaktor byl?

Na MS či ME se v případě účasti českého týmu většinou jezdí. Výjimky bývají zapříčiněné buď ekonomickou náročností akce, nebo souběhem termínů. Např. volejbal se loni kryl s účastí téhož redaktora na tenisovém US Open a do Polska v tu dobu nemohl odjet ani nikdo jiný, podobné to bylo i s letošním ME házenkářů. Pokud nejsme na místě, snažíme se samozřejmě nabídnout klientům podobnou kvalitu zpravodajství, jako bychom na místě byli, ale už jsme samozřejmě odkázáni na jiné, externí zdroje. A například právě na onom ME volejbalistů byla spolupráce s tiskovým mluvčím svazu poněkud tristní.

Při pokrývání zmíněného florbalového MS jste výrazně omezili headliny priority 1 a fleše po utkáních českých hráček, přitom v basketbalu, házené či volejbalu následovaly po každém utkání našeho národního týmu. Proč?

Tady je odpověď jednoduchá. Florbal sice vehementně usiluje o místo na slunci a například ČT mu v tom vydatně pomáhá (i tam hrají roli osobní vazby), ale pořád to na rozdíl od těch ostatních není olympijský sport.

Například po zisku titulu v největších fotbalových ligách vycházejí profily s výčtem dosavadních šampionů, případně profily přibližující vítězný tým. Proč tomu tak není i po ukončení šampionátů například v basketbalu či volejbalu? Stejně tak to není úplně pravidlem po finálových zápasech tuzemských pohárů.

Přehledy vítězů v těchto případech vycházejí před začátkem šampionátu. Pohárové přehledy bych já osobně uvítal, ale stejně jako v předchozím případě je to výsledek redakční dohody.

Všiml jsem si, že u většiny zmíněných menších sportů (basket, házená, volejbal, ...) je podrobněji informováno o mužské než o ženské soutěži. Proč tomu tak je?

Sledovanost mužských soutěží – a jejich odraz v médiích – je obecně vyšší, ale do hry tady vstupují i jiné faktory. Například při dominanci jednoho týmu (basket USK, volejbal Prostějov) soutěž přichází o dramatickost.

ČTK občas přijde (například po konci české reprezentace na domácím ME v basketbalu žen) s vlastním publicistickým textem (konkrétně analýzou), není to však příliš obvyklé. Myslíte, že by měla agentura přicházet s publicistikou častěji? Máte třeba informace, jaký je zájem odběratelů o tyto obsahy?

Publicistický agenturní text je v ostatních médiích v podstatě nepoužitelný. Proto naše analýzy byly většinou stavěny tak, aby to nebyl čistý redakční komentář, ale aby přinesly např. pohled odborníka nebo statistický rozbor. Pak mohou být pro média třeba podkladem pro vlastní téma.

Rozumím tomu, že fotbal či hokej jsou veřejností mnohem sledovanější sporty a tím pádem mají v agenturním zpravodajství největší prostor. Nemyslíte ale, že pokud by v médiích dosahovaly menší sporty většího pokrytí, mohlo by to mít vliv i na to, že by dané sporty začaly být obecně více sledovány?

Řadu let jsme se o to snažili. Ale vývoj ukázal, že délkou ani četností zpráv toho nelze dosáhnout. V tomto ohledu drží trumfy v rukou televize (viz mediální boom biatlonu). Druhá věc je možnost mediálního využití nějakého velkého úspěchu, ale tam řetězec skončí tím, že větší zájem o daný sport ve finále narazí na ekonomický strop daného svazu či klubu. Lidsky řečeno – když dám pod dojmem úžasného šestého místa na ME dítě na házenou a následně zjistím, že mě to jako rodiče bude stát xxxxx korun měsíčně, legrace rychle skončí.

Rozhovor s Ivem Pospíšilem z deníku Sport

E-mailem, 2. dubna 2018

Nejprve bych vás poprosil o váš názor na sportovní žurnalistiku v České republice jako celek. Jak se podle vás vyvinula během posledních let?

Stejně jako všechny druhy žurnalistik, i ta sportovní prošla za poslední roky změnami. Prochází jimi vlastně stále a nadále bude. Je to živý organizmus, který musí neustále reagovat na nové trendy (třeba sociální sítě), společenské změny a samotný zájem čtenářů. Tou největší změnou byl bezesporu nástup internetu, s nímž se celá žurnalistika zrychlila a změnila. Jestliže byl dřív pro vydavatelský dům jasnou volbou print – tištěná verze, v posledních letech musel minimálně na stejnou úroveň vystavět i sekci pro své elektronické zpravodajství – web. Každá z těchto dvou platforem má však svá specifika. Tam, kde je web cenný hlavně v rychlosti, aktuálnosti, interaktivitě či schopnosti propojit i další formáty (video apod.), print se pak stal, coby médium placené, něčím, co musí automaticky nosit informační nadhodnotu – víc než jen pouhou informaci, která se objevila na internetu už den předtím. Vývojem tedy prochází nyní jak web, tak noviny. Webové servery se pro příklad snaží dělat stále lepší videa, tvoří videoštáby, propojují se se sociálními médii... a noviny zase sází na důkladné analýzy, zasazení události do formy propracovanějšího příběhu, tvorbu infografik či názorových textů. V neposlední řadě pak sportovní žurnalistika musela reagovat i na nástup některých disciplín, které byly dříve na okraji zájmu, avšak s úspěchy českých sportovců získaly velkou popularitu. Například biatlon.

Souvisí s tím i určitá prestiž povolání sportovního novináře. V počátcích byla jeho role trochu snižována ve smyslu, že jde o nenáročnou žurnalistiku atd. Změnil se podle vás náhled veřejnosti a třeba i kolegů z jiných odvětví na sportovní žurnalistiku?

To je otázka právě na ostatní, jestli nás už vnímají jinak 😊 Tím, že se ale v současné době třeba novinová sportovní žurnalistika podává více přes příběhy, jde více do hloubky a některé její materiály se svou nadčasovostí přibližují časopiseckému formátu, věřím, že je i pro ostatní více atraktivní. V málokterých novinách dnes najdete strohé zpravodajské texty popisující jen zápas, a jak rostlo skóre až na konečný stav. Jak duel probíhal a jak skončil, se přeci čtenář dočte v den samý na internetu. Klíčová věc pro noviny je, proč se tak stalo,

co na to říkají aktéři (nejlépe i další jiní experti) a hlavně co to znamená do budoucna. Musí to mít přesah – vždyť noviny vychází až druhý den po dané události.

Co podle vás české (sportovní) žurnalistice nejvíce chybí v porovnání se zahraniční?

Stále je co zlepšovat. A záleží, s kým porovnávat. Ve srovnání s některými národy je česká sportovní žurnalistika napřed, s jinými se zase může zdát, že má stále co dohánět. Ať už se to týká například práce se sociálními médii každého z nás, umem psát propracované a čtivé texty mířící do hloubky nebo i vylepšování grafik a dalších technologických možností jednotlivých redakcí. Vše je věcí času, nápadů a pochopitelně i finančních možností daných vydavatelství je později zrealizovat.

Jakým způsobem pokrýváte v deníku Sport jednotlivé sezony tuzemských soutěží menších sportů, jako např. basketbalu, házené, florbalu, volejbalu?

Svůj prostor dostávají v rámci možností, které naše sekce tzv. ostatních sportů má. Obecně platí, že hlavní prostor v deníku Sport dostává především fotbal a hokej, přičemž ostatní sporty, které pak obsahují vše od atletiky přes vodní sporty, bojové sporty, zimní sporty, cyklistiku, tenis, po motorismus a dál, mívají každý den průměrně (nekoná-li se nějaká výjimečná akce typu olympiády) 3-4 strany. S tímto rozložením je tedy rovněž obtížné najít v událostech celého dne i větší prostor pro domácí soutěže těchto sportů – většinou jsou tak ligová kola zachycována spíše formou výsledků nebo kratších textů na stránce se servisovými fakty. Jinou věcí však je, že se v období konání lig snažíme rok co rok držet v novinách tzv. míčkovkářskou stránku, kde jednou týdně právě vyhradíme čistou stránku (bez inzerátů) těm nejzajímavějším příběhům sportovců z míčových sportů. V okamžiku vyvrcholení celé soutěže (ať už finále v basketbale, volejbale, házené či superfinále florbalu) se pak informování v novinách před, během i po akci stává pravidelné.

Při větších mezinárodních akcích, jako jsou světové či evropské šampionáty, posíláte redaktora na místo konání?

Vše je prakticky závislé na české účasti. Pakliže na takovémto šampionátu figuruje český národní tým, pak je vždy snaha být na této akci i osobně. Na druhou stranu je vše i odvislé od finanční náročnosti dané cesty. Cesta na basketbalový šampionát do Francie nebo na házenkářské ME v Chorvatsku je rozhodně schůdnější než volejbalové MS kupříkladu v USA. ☺

Jak často užívaným zdrojem je pro vás v případě malých sportů ČTK? Jaký druh agenturního zpravodajství nejvíce využíváte?

ČTK je příjemná jistota v zádech. Když víte, že něco prostě nezvládnete personálně pokrýt, protože zrovna pracujete na něčem jiném, je informační servis ČTK pomocí. Zpravodajství ČTK nám v případě malých sportů pomáhá v novinách k zachycování a publikování právě těch důležitých faktů, výsledků a někdy i jejich informace může vést k námětu na budoucí propracovanější autorský článek. Na webu isport.cz je pak v případě míčových sportů ČTK důležitým informačním servisem, který se může využít v plném znění s jejich autorstvím. Na rozdíl od novin vázaných prostorem se na internet vejde vše.

Mohl byste popsat pozitiva i negativa agenturního zpravodajství? Čím je nejvíce přínosné a co naopak nejvíce postrádáte?

Nevím jak u kolegů, ale pro mě agenturní zpravodajství přínosné je. Ne vždy stíháte mít o všem podrobný přehled, jaký byste si sám představoval, a agenturní zpravodajství vás díky svým pravidelným zprávám drží neustále „ve věci“. Jak jsem již zmínil, agentura je i taková jistota v zádech, když víte, že se vám prostě jedna akce kryje s druhou a také je cenným orgánem, který za vás může právě udělat tu zpravodajskou stránku věci a vy tak svou energii a čas, který se třeba v době uzávěrky dost hodí, můžete rovnou vynaložit na tvorbu těch nadčasovějších textů.

Zasahujete obvykle do zpráv přebíraných od České tiskové kanceláře z hlediska textových/editorských úprav?

Zase záleží, o jakou platformu jde. V případě novin, pokud se služeb ČTK využije, by mělo dojít alespoň k částečné úpravě textu editorem, aby nevyzníval právě tak moc zpravodajsky. V případě webu se texty ČTK využívají i tak, jak jsou – pochopitelně vždy s autorstvím ČTK.

Ve zpravodajství ČTK jsem si všiml, že u všech zmíněných sportů je mnohem podrobněji informováno o mužské než o ženské soutěži. Je to u vás podobné? Případně proč?

Neřekl bych. Ano, obecně se asi pořád vnímá, že mužské soutěže jsou svým způsobem divácky atraktivnější než ženské. Větší návštěvnost, jiná dynamičnost... možná i jiná práce některých klubů směrem k médiím. Na druhou stranu to není to hlavní. Klíčový je z mého pohledu stále náboj, příběh... Když volejbalový Prostějov hraje Ligu mistrů nebo USK

Praha Euroligu, rozhodně o něm vyjde více článků a informací než o mužském Nymburku v domácí lize. Víc než dělení na mužský/dámský sport je důležitější význam a síla duelu, jaký se právě hraje, případně náboj, jaký s sebou nese. A rozhodně je pro atraktivitu soutěží lepší, když jsou týmy vyrovnané. Když před pár lety USK Praha svádělo vyrovnané bitvy s Brnem, nebo se Nymburk rval s Prostějovem, bylo to rozhodně sledovanější, než když nyní finále končí sérií 3:0 a rozdíly ve skóre jsou o dvacet bodů. A je vlastně jedno, jestli jsou ty soutěže mužské nebo ženské...

V deníku Sport mají velké místo názorové, publicistické texty. Myslíte si, že by i ČTK měla přicházet s více např. analýzami (občas vyšla na konci nějakého šampionátu, ale je to spíše výjimkou), nebo se držet výhradně zpravodajství a publicistiku nechat na jiných?

Mohla by, zároveň to ale zase ani není její bezvýhradnou povinností. Agentura je právě cenná v tom, že přináší informace ničím nepodkreslené, přičemž má každý svůj prostor, aby si z toho udělal názor, jaký sám chce. Názorové, publicistické texty jsou navíc právě i tou určitou nadhodnotou novin a dalších platform, které ji odlišují. A asi to takto má být.

Rozumím tomu, že fotbal či hokej jsou veřejností mnohem sledovanější sporty a tím pádem mají na stránkách deníku největší prostor. Nemyslíte ale, že pokud by v médiích dosahovaly menší sporty většího pokrytí, mohlo by to mít vliv i na to, že by dané sporty začaly být obecně více sledovány?

Rád bych tomu věřil. Ne vždy se ale nabídka daného sportu setká s poptávkou a ať tak či tak, média jsou stále poháněná trhem, sledovaností, čteností a z dlouhodobého hlediska se tak nedá pravidelně a bohatě referovat o sportu, který odráží jen menší zájem. Celá mechanika tak funguje spíše naopak, sami čtenáři, posluchači nebo diváci jsou ti, kteří ovlivňují, o jakém sportu se v médiích referuje více a o kterém méně. I já sám se mohu v našem firemním internetovém systému podívat, kolik lidí si otevřelo článek o domácí basketbalové lize (stovky), o NBA (díky Tomáši Satoranskému nyní tisíce) nebo biatlonu (desetitísíce). A věřte, že zájem lidí o dané téma je nejlepší vstupenkou i pro jeho místo v novinách. Třeba právě biatlon je příkladem toho, jak dovedou české úspěchy, formát sportu a zájem diváků zvednout popularitu sportu jako takový. A tedy i rapidně zvýšit informovanost o něm než dříve. Čelní představitelé jednotlivých redakcí si navíc často nechávají dělat i další podrobné výzkumy trhu, jaký sport zajímá veřejnost více, jaký méně a podle toho i přizpůsobují další strategii deníku. Pro menší sporty by tak bylo nejlepším

receptem, jak upoutat pozornost a strhnout zájem, stvořit nové velké osobnosti, silnou generaci sportovců, která by měla úspěch i na mezinárodním poli a dále s ním pak rovněž v domácích ligách pracovat. Basketbal, volejbal, házená... to jsou všechno sporty, které v Česku mají své podhoubí a za sebou i zvučnou tradici – potenciál podle mě mají a zasloužily by si to. I tady však víme, že je často problém ve financích a tak se z toho bohužel stává takový začarovaný kruh.

Rozhovor s Radomírem Machkem z hradecké mutace Mladé fronty DNES

Osobně, 4. dubna 2018 v Hradci Králové

Nejprve bych vás poprosil o váš názor na sportovní žurnalistiku v České republice jako celek. Jak se podle vás vyvinula během posledních let?

Nevím, jestli jsem ten pravý, kdo to může hodnotit, protože jsem uvnitř ní. Spíš by to měl hodnotit někdo zvenčí. Za poslední dobu se ale jednoznačně vyvinula směrem k bulvarizaci. Záležitosti týkající se vlastního sportu a vlastní hry se žurnalistika ještě snaží pochytit, ale pochopitelně v zájmu toho, aby byla čtená a pochytila zájem mladší generace, kterou hodně zajímá, co se děje za kulisami. Je to logické, jsou to jejich vrstevníci, ale jejich život je pro ně za oponou.

Je potřeba rozdělit žurnalistiku tištěnou a internetovou. Internet postihne nějaké zpravodajství, ale spíše co se týče zajímavostí ze života sportovců nebo ze zápasů. Popis utkání, na který jsme byli zvyklí v minulosti, dnes nikoho nebere.

Nemyslím si ale, že česká žurnalistika je špatná. Když jsme se před 25 lety podívali, jak fungovala na západě, tak už to tam takhle bylo, k nám to jen došlo později. Ještě jsme nesklouzli k tomu, že by výsledek a ten hlavní adrenalin, že se o něčem rozhoduje v daném okamžiku, nebyla schopna postihnout. Po roce 1989 jsme nastoupili a bylo to něco úplně nového. Teď přichází úplně jiná generace a myslím, že bude lépe vybavená. Nedomnívám se, že by šla do špatného prostředí.

Souvisí s tím i určitá prestiž povolání sportovního novináře. V počátcích byla jeho role trochu snižována ve smyslu, že jde o nenáročnou žurnalistiku atd. Změnil se podle vás náhled veřejnosti na sportovní žurnalistiku?

Myslím, že to není ani lepší, ani horší. Rozdíl vidím v technologiích. V tom, jak v českém prostředí kluby a sportovci přistupují k médiím. Dřív si žurnalista musel všechno zjistit, dnes je tlak informací ze stran sportovců a klubů strašně veliký. PR agentury, které tu před revolucí nebyly, to na vás chrlí a vy si z toho musíte vybrat. Dnes také musíte shánět informace, ale jen když hledáte něco, co vám sportovec nebo klub nechce sdělit. Postavení z hlediska prestiže ale vidím pořád stejně. Část médií je v současnosti spíše v roli zprostředkovatele mezi PR agenturami a čtenářem.

Co podle vás české (sportovní) žurnalistice nejvíce chybí v porovnání se zahraniční?

Zahraniční žurnalistiku sleduji minimálně. Myslím, že to odpovídá jedné věci: ve chvíli, kdy máte sport, který vydělává balík peněz, je to něco jiného, než třeba u nás. Já dělám žurnalistiku často s neprofesionálními sportovci. V zahraničí jde jen o profesionální sport, nic jiného se ke mně nedostane.

Myslím, že český čtenář dostane to, co potřebuje. Když zůstaneme u hlavních sportů, je rozdíl v tom, že o soutěže z větších zemí se zajímá celý svět. Vezměte si německou fotbalovou bundesligu, (anglickou) Premier League, o tom se píše i u nás. O české lize se asi v Anglii a Německu málokdy informuje, pokud se nestane něco mimořádného. Na českou žurnalistiku mají tedy vliv i světové události.

Jakým způsobem pokrýváte v MF DNES/na iDNES.cz jednotlivé sezony tuzemských soutěží menších sportů, jako např. basketbalu, házené, florbalu, volejbalu?

V jednu dobu jsem měl pocit, že novináři ani nepotřebují navštěvovat zápasy, protože si všechno přečtou na internetu. To se ale změnilo. Je důležité tam chodit. Všimnete si nějaké zajímavosti, kterou někdo, kdo jen automaticky píše, co se v jaké minutě stalo, nepostihne. Potřebuji, aby lidé měli přehled o tom, jak se například výsledkově vyvíjí liga ženského basketbalu. Ale víc si chtějí přečíst, jestli například některá holka nehrála, protože je zrovna těhotná. Pro mě je na té práci pěkné, že se člověk snaží všimnout něčeho, co ostatní nezaznamenají.

Při větších mezinárodních akcích, jako jsou světové či evropské šampionáty, posíláte redaktora na místo konání?

Tohle je spíš otázka na centrální redakci. Já jsem o mistrovství Evropy v basketbalu psal proto, že mi to sem patřilo. Můj názor je, že to souvisí s dvěma věcmi. Tou první jsou peníze. Svazy se snaží občas i přispět, aby se akce do médií dostala. Mají zájem, aby tam novináři jeli. To dřív nebývalo. Druhá věc je, že u menších sportů je důležité, zda se účastní český sportovec a zda má šanci na úspěch. Když by bylo mistrovství světa v rychlobruslení před pěti, osmi lety a nebyla tam Martina Sáblíková, nenapíše se o tom ani čárka. Ukázalo se to například v letošní biatlonové sezoně. Ve chvíli, kdy Češi neměli tolik šancí na dobré umístění, sledovanost byla najednou úplně jiná a jinak se o tom psalo.

Pracujete pro regionální odnož Mladé fronty DNES. Jak často se vaše zprávy dostanou do celostátního vydání?

Často. Teď se zde hraje semifinále hokejové extraligy a je v podstatě i nepsanou dohodou, že když něco zajímavého pošlu, v drtivé většině se to tam objeví. U menších sportů... Mám takový klasický příklad. Hradec Králové s Trutnovem hrály v basketbalu derby. V Trutnově mají v hale střídačky a nad nimi balkonek, kde vždy stojí hostující fanoušci. Ti fandili tak, že jeden přepadl přes zábradlí, spadl na hráčku a trochu ji zranil. To, jak hráli a kdo derby vyhrál, bylo někde v poslední větě. Je třeba najít něco, co událost lidem přiblíží, pak si přečtou i výsledek. Ale nedá se očekávat, že si budou v celostátním deníku hledat, jak hrál Trutnov s Hradcem. V novinách navíc máme minimální zpětnou vazbu na to, zda odhadneme, co je pro lidi zajímavé. Kdežto na internetu vidíte kliky, délku pobytu na stránce.

Jak často užívaným zdrojem je pro vás v případě malých sportů ČTK? Jaký druh agenturního zpravodajství nejvíce využíváte?

Vzhledem k tomu, že máme v nabídce placený servis ČTK, sleduji ji pravidelně. Pro mě je to výborný zdroj časového rozvržení událostí pro uvědomění si, co se děje, aby člověk nic neopomenul. Dělají to poctivě, je na ně v drtivé většině spolehnutí. Když se objeví něco z regionů, buď to využiji, nebo něco zajímavého přidám ke svému textu. Pokud to je informace, kterou jsem se nechystal pokrýt, a ČTK ji vydá, využíváme ji. Odebírám také výsledky celostátních soutěží, je to pro mě velké zjednodušení.

Nebereme jen zpravodajství, ale i fotografie. Je s nimi výborná spolupráce. I když vědí, že my nefotíme, přijdou se zeptat, jestli něco potřebujeme. To bych opravdu ocenil. Samozřejmě pokrývají zejména první ligu ve fotbale a v hokeji, ale pro nás to pomoc je.

ČTK to podle mě dělá podobně, jako celostátní deníky a internetové servery – když je něco zajímavého, do regionu zabrousí.

Mohl byste popsat i negativa agenturního zpravodajství? Co nejvíce postrádáte, v čem by se ČTK mohla zlepšit?

Mně osobně to třeba nechybí, já si to zpracuji sám, ale ČTK zásadně nevydává rozhovory, jen komentované zprávy. Ale třeba pro to mají svůj důvod. Pro noviny je rozhovor velké zpestření. Když spěchám a chci, aby něco bylo rychle na internetu, rozhovor je pro mě také jednodušší.

Mně by strašně pomohlo, kdyby tam byl ke každému basketbalovému zápasu ženské ligy nějaký rozhovor, ale vím, že to moc lidí nevyužije. Navykli jsme si to dělat sami. Abychom jen dávali věci z „Četky“, to nechceme. Na některé věci máme třeba jiný názor, něco chceme zpracovat jinak.

ČTK musí dělat základní zpravodajství, ale přijde mi, že se z toho trochu vytrácí. Kdo si chce přečíst výsledky basketbalu, podívá se na ČBF.^[1] Nehledá to v novinách. Ani nemůže, protože to tam není. Myslím, že stejné to je na iDNESu. Deník Sport také řeší hlavně fotbal, hokej, tenis, biatlon. Je to záležitost oblíbenosti sportu. Pochopitelně, když vám na něj chodí 300 až 500 diváků, tak jaký je potenciální trh lidí, kteří si to chtějí přečíst, i když tam nebyli?

Myslím, že tím začíná trpět i fotbal. Měl pocit, že jakmile se někde kopne do míče, všechny to zajímá. Český fotbal však podle mě tuhle výsadu ztratil. Když si vezmete sportovní zprávy, když (biatlonistka Gabriela) Koukalová něco zajede, bude mít přednost, i když se hrálo fotbalové derby Sparta – Slavia.

Trochu mi chybí více osobních informací o českých sportovcích. Určitě bych využil, kdyby ČTK přinášela informace o tom, kde se daní sportovci narodili a podobně. Více základních a faktografických informací.

Rozumím tomu, že fotbal či hokej jsou veřejností mnohem sledovanější sporty a tím pádem mají na stránkách deníku největší prostor. Nemyslíte ale, že pokud by v médiích dosahovaly menší sporty většího pokrytí, mohlo by to mít vliv i na to, že by dané sporty začaly být obecně více sledovány?

Jde to ruku v ruce. Když byl (Antonín) Lébl šéfem volejbalového svazu, investovali do toho velké peníze, angažovali trenéra, uhráli třetí, čtvrté místo. Přineslo to kýžený efekt? Chodí na ligu lidi? Přitom je to pěkný sport. Je to běh na dlouhou trať, než haly budou plné. Jdete na basket do Německa, kde se ten sport dlouho neřešil. Určitý tým od začátku sezony nevyhrál a stejně tam je pět tisíc lidí. Potenciál fanoušků máme, jaký máme, velkým zemím nekonkurujeme. My jsme navíc taková generace, že když to bude v televizi, na sport nejdeme. Podle mě v jiných zemích to takhle nefunguje.

Televize se snaží to vysílat. Sporty si to většinou i platí, aby se to vysílalo. Potřebují prezentovat své sponzory a pořád se jim vyplatí, když přijde méně lidí a bude to v televizi.

¹ Internetová stránka České basketbalové federace <http://www.cbf.cz/>

Když máte fotbalový nebo futsalový zápas, hraje se hodinu a půl. Kdyby si měl sponzor zaplatit takhle dlouhou reklamu v televizi, vyjde ho to na strašné peníze.

Ještě na začátku devadesátých let v Brankách, bodech, vteřinách na České televizi moderátor předčítal výsledky házenkářské, basketbalové, volejbalové ligy. Dnes si to vůbec neumím představit. Kdybyste se dnes zeptal, kdo je mistrem v basketu, lidé to vědí, protože Nymburk a USK Praha to válčují. Kdyby to bylo vyrovnanější, tak to lidé, kteří to nehrají, nevědí.

Plníte nějakou celospolečenskou míru tím, že o tom budete informovat. Abyste udržel zájem čtenářů, nejste schopni psát texty po každém kole. Musíte zároveň naplnit byznys toho, kdo vás zaměstnává.

Zasahujete obvykle do zpráv přebíraných od České tiskové kanceláře z hlediska textových/editorických úprav?

Zasahuji, když mám pocit, že myšlenka, která mě zajímá víc, je někde uprostřed. Dám ji nahoru třeba i proto, že se mi váže k nějakému jinému článku. Ale chápu, že autorovi se zdálo nejdůležitější něco jiného. Navíc zprávy dělám tak, aby bylo jasné, proč to vyšlo zrovna v Královéhradeckém kraji. Nemám ale problém, že by něco bylo nevyzdrojované, povrchní. Autorsky je ČTK v pořádku.

V MF DNES mají své místo i názorové, publicistické texty. Myslíte si, že by i ČTK měla přicházet s více např. analýzami (občas vyšla na konci nějakého šampionátu, ale je to spíše výjimkou), nebo se držet výhradně zpravodajství a publicistiku nechat na jiných?

Dělat to může, otázka je, kdo si to přebere. My, Sport a další, kteří máme vlastní autory, si to napíšeme sami. Náš pohled může být jiný než autora v ČTK. Pak jsou média, která vyloženě texty přebírají, tak by to asi přivítala.

ČTK je také firma, která potřebuje vydělávat. Text musí být zajímavý tak, aby se to někde objevilo.

Ve zpravodajství ČTK jsem si všiml, že u všech zmíněných sportů je mnohem podrobněji informováno o mužské než o ženské soutěži. Je to u vás podobné? Případně proč?

Osobně v Královéhradeckém kraji nemám žádný sport, kde by byli muži i ženy na stejné úrovni. Ženy v basketu hrají o medaile, muži se několik let marně snaží dostat do nejvyšší soutěže. Volejbal se tu hraje jen první liga ^[2], to se do novin občas nedostanou ani výsledky.

² Druhá nejvyšší soutěž.

Společenský dopad je minimální. Florbal hrají ženy v Jičíně, podruhé se dostaly do play off, ale bavíme se o čistě amatérském sportu. Je to nejvyšší soutěž, informujete o tom, ale o dopadu mimo Jičín si jistý nejsem. Když to dáte lidem v Rychnově nad Kněžnou, tak je to nezajímá. Rozdíl je ve fotbalu. Ženský fotbal se tu hraje, ale dávám ho minimálně. Ženy hrají nejvyšší soutěž, muži ne, ale stejně je to podle mě nesrovnatelné.